



PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK

**Pasarét, 2012. március 4.  
(vasárnap)**

*Horváth Géza*

# KÜLDETÉSBEN

**Lekció:** ApCsel 8,26-40

**Alapige:** ApCsel 8,26; 29-31

*Az Úr angyala pedig így szólt Fülöphöz: „Kelj fel, és menj Dél felé a Jeruzsálemből Gázába vezető útra, amely néptelen.*

*(...)*

*Ezt mondta a Lélek Fülöpnek: „Menj oda, és csatlakozz ahhoz a hintóhoz.” Amikor Fülöp odafutott, hallotta, hogy Ézsaiás prófétát olvassa, és megkérdezte tőle: „Érted is, amit olvasol?” Erre az így válaszolt: „Hogyan érthetném, míg valaki meg nem magyarázza?”*

## **Imádkozzunk!**

Dicsőítünk, Urunk, ennek a szép tavaszi vasárnap reggelén. Köszönjük, hogy ma is felkelt a nap, és vallhatjuk, hogy ez a nap is kegyelmed napja.

Valljuk, hogy semmi jót nem érdemlünk tőled, éppen ezért köszönjük, hogy irgalmasan bánsz velünk.

Te tudod, Urunk, honnan jöttünk, és főképpen hogyan jöttünk. Te tudod, hogyan telt az egész hetünk. Sokszor észre sem vettük, hogy megbántottunk téged vagy felebarátainkat.

Kérünk, erősítsd bennünk hitünket, a beléd vetett bizalmunkat, az irántad való szeretetünket és neked való szolgálatkészségünket. Kérünk, igazíts helyre, állíts helyre bennünket, ha nem lennénk helyünkön. Helyezz vissza lelki egyensúlyunkba, Urunk, hogy felszabadultan és örömmel kövessünk téged.

Áldd meg a mára elkészített igédet. Végezd rajta keresztül életet adó és formáló munkádat.

Hallgass meg, kérünk, Jézusért, a mi Megváltónkért.

Ámen.

## **Igehirdetés**

Amikor erre a szolgálatra készültem, többször elém jött két tény:

Az egyik: egyházunkban március első vasárnapját úgy nevezzük: Biblia-vasárnap. Ezen a vasárnapon különösen hálát adunk Istennek azért, hogy az

írott ige, az Ő drága kijelentése, a Szentírás, a kezünkben lehet, és megköszönjük Istennek: van Biblia-kiadás és sok nyelvre lefordították, illetve lefordítják, és terjed a népek között az Ő igéje.

A másik, ami előttem volt, az a tény, hogy ha Isten éltet bennünket, akkor tavasszal az „Evangéliumot minden otthonba” alapítvánnyal a gyülekezetünk területén, a II. kerületi részén, minden otthonba szeretnénk eljuttatni az evangélium üzenetét. Erre keresünk majd munkásokat, és kérjük az Urat, hogy küldjön munkásokat az Ő aratásába.

Amikor ez a két tény a szívemben volt, és az imádság, a hálaadás, akkor jött elém újból és újból a felolvasott bibliai történet.

A történet főszereplője egy szerecsen komornyik. Az Etióp királynőnek (a régi fordítás szerint) „hatalmas komornyikja”, aki egész kincstára fölé volt rendelve. Egyszer felkerekedik ez az ember, és elmegy Jeruzsálembe, a templomba, hogy Istent imádjá. Nem tudjuk, honnan hallott Izráel Istenéről, és a szívébe hogyan jött ez a gondolat, ez a vágy, hogy az egy igaz Istent imádjá. Hiszen voltak az ő hazájában bőven istenek, de őt nem elégíti ki az istenek sokasága, ő az egy, igaz, élő Istent keresi.

Megtesz majdnem kétezer kilométert Jeruzsálemig, és nyilván ugyanennyit visszafelé is. Nagyon sok időbe kerülhetett ez. Anyagi téren sem volt olcsó utazás ez. Lehet, hogy fizetés nélküli szabadságot kellett kérnie, ha abban az időben ismertek ilyet. És ez a hatalmas komornyik a jeruzsálemi templomból hazafelé menet olvassa Ézsaiás prófétát, mert ott vett egy tekercset, vagy annak egy részét, ami hatalmas pénz lehetett akkor, és hazafelé a szekéren olvassa ezt a könyvet. Nem bírja kivárni, míg hazaér, hanem mihelyt megveszi, azonnal tanulmányozni kezdi. Olyan érdekes az igében: olvasta, tehát valószínűleg művelt ember is volt, nem csak gazdag, karriert befutott ember volt.

Amikor Fülöp megmagyarázza neki, hogy mit jelent az, amit olvas, akkor neki felragyog a Krisztus. Amikor egy vízhez érnek, azt mondja: „Íme, itt a víz! Mi akadályozza annak, hogy megkeresztelkedjem?” Aztán Fülöpöt elragadja a Lélek, viszi tovább, más munkamezőkre, és akkor a szerecsen komornyik tovább megy az ő útján örömmel. És valószínű, hogy hazájában hirdeti a Krisztust, azt a Jézust, akit ő megismert, aki az Isten Báránya, aki elveszi a világ bűneit.

Ebből a történetből két dolgot emelek ki. Ennek a komornyiknak a Bibliához való viszonyát és Fülöp szolgáló életét. Különösképpen Fülöp szolgáló életéről szeretnék most beszélni.

Azt olvassuk, hogy Fülöp meg még néhány munkatárs Samáriában hirdetik Isten igéjét. Samária pedig befogadja az igét. Samáriában ébredés van. Sokan jutnak élő hitre, és az atyafiak együtt örvendeznek a megtalált kegyelem fölött.

Aztán továbbmennek falvakba, és egyszer csak Isten Lelke megszólal, és azt mondja Fülöpnek: „Kelj fel, és menj Dél-felé a Jeruzsálemből Gázába vezető útra, amely járatlan.” (más fordítás szerint: néptelen, puszta).

Az első, amit szeretnék kiemelni: Fülöp nem érti, hogy Isten miért küldi el őt a samáriai ébredésből. Miért küldi el őt abból a csodálatos áldott közösségből, a hívők gyülekezetéből egy pusztaságra, egy járatlan útra. De Fülöp törté-

nete arról beszél nekünk, hogy Isten gyermekének nem is kell mindig értenie Isten útját, hanem engedelmeskedni kell neki. Nem baj, hogy Fülöp nem érti, de nem okoskodik, nem fellebbez, nem vitatkozik Istennel, hanem engedelmeskedik. Milyen szép kép ez erről a szolgáról, Isten gyermekéről.

Hányszor olvassuk a Bibliából azt, amikor Isten gyermeke valamit nem ért, de engedelmeskedik. Amikor Jézus azt mondja Péternek: Vessétek ki hálóitokat fogásra. Péter elmondja, hogy egész éjszaka halásztunk, de nem fogtunk semmit. De a te parancsodra kivetem a hálót.

Nem értem, nem lehet megmagyarázni, legalábbis nem így tanultuk a halászati szakkönyvekből, nem így tanultuk az apánktól, nem is így szokás, de ha te ezt mondod, Uram, kivetem a hálót.

A kánai menyegzőben meg kell tölteni a kővedreket vízzel. Ott egyetlen dolog hangzik: Valamit mond néktek, megtegyétek! Itt sem értik a szolgák, miért kell megtölteni ezt a hat kővedret vízzel. Azért, mert Ő mondja: töltsétek meg a korsókat vízzel.

Péternek Kornélius házába kell mennie. Isten először megtanítja, hogy értesse, amit tesz. Isten nem mindig tanít meg bennünket arra, hogy mit, miért, hogyan cselekszik, csak azt mondja: engedelmességet kíván. Még a véres áldozatnál is jobban kívánja azt, hogy engedelmeskedjünk neki. Ahogy Ő vezet, irányít bennünket, amit akar az életünkben, arra csak egyetlen dolgot feleljünk: „Ímhol vagyok édes Uram, Istenem! Kész vagyok mindenben néked engednem.”

Egy olyan útra viszi Fülöpöt Isten Lelke, amire magától nem menne. Nem is tudná, merre kell menni. De ez a történet arról szól, hogy Isten mindent tud. Isten mindent rendez, mindent irányít. Ahogy Pál apostolt is, amikor Kis-Ázsiába akar menni és már készen van, össze is pakol, hogy ott hirdeti az igét, és egyszer csak Isten Lelke azt mondja: nem, hanem Európába menjél. És Filippiben, az első városban megtörténnek a csodák, a szabadulások. Pál megtapasztalhatja, hogy milyen jó, hogy engedelmeskedett. De jó, hogy Isten Lelkére figyelt és nem a maga eszét, akaratát, óhaját, vágyait követte, hanem bízott abban az Úrban, aki őt elküldte.

Ez a Fülöp is engedelmeskedik Isten utasítására és hívó szavára.

A másik, amit komolyan kell vennünk Fülöp életéből, hogy minden missziói küldetés lemondással jár. Ez a történet is arról beszél, hogy Fülöpnek le kellett mondania dolgokról. Minden missziói küldetés valamiféle lemondással jár. Fülöp életében is sokkal kényelmesebb lett volna a hitre jutott testvérekkel maradnia, a saját testvérei között örvendeznie, mint kimenni erre a járatlan, útra a pusztába. A tanítványok is jobban szerettek volna Jézussal a hegyen maradni, építeni három sátrat, és nem lehetett, mert le kellett menni oda, ahova várják az igét, ahol a bűn mocska hömpölyög, és hirdetni, hogy a Szabadító elközelgetett.

Igen, a misszió lemondást jelent. Missziói mezőre menni, az Úr munkájában dolgozni mindig lemondást jelent. Amikor a munkások azt mondják: a nap hevét hordoztuk... Lehetne az árnyékban otthon hűsölni, lehetne, de nem teszik.

Ne felejtjük el, amit Jézus mondott Péternek: „Bizony mondom néked, senki nincs, aki valamit elhagyott érettem: apját, anyját, fitestvérét vagy nőtestvérét, és száz annyit ne kapna.” Isten nem marad adósa annak, aki vallja ezt: ha lemondok valamiről, ha valamit odaadok, azt sokszorosan visszakapom.

A harmadik, ami ennek a történetnek üzenete lett számomra, hogy Istennek az *egy* is fontos és kedves. Itt *egy* emberért kell menni.

A samáriai ébredésben százak térhettek meg. Az ébredés azt jelenti, hogy rövid idő alatt Isten igéjének hatására és Lelkének munkájára tömegek térnek meg.

Amikor a mi falunkban elindult az ébredés 1948-ban, akkor néhány hónap alatt több mint kétszázan születtek újjá és jöttek az Úr Jézushoz és magasztalták, dicsőítették Őt, és álltak be a szolgálatba. Ez az ébredés. Nem egy, kettő, hanem százak.

Látjuk ebből a történetből, hogy Fülöpöt Isten kiveszi a samáriai ébredésből. Egy olyan ébredésből, ahova még erősítés is érkezett, mert Péternek és Jánosnak is oda kellett mennie, arra az útra, amely járatlan, és csak *egy* emberrel kell találkozni. Láthatjuk az igéből, hogy Istennek az *egy* is kedves.

Elmondott a mi Urunk olyan példázatot is, hogy a kilencvenkilencet hagyta a pusztában és ment az elveszett után, mígnem megtalálta. Mert neki kedves az egy drachma, az egy bárány, kedves és becses egy elveszett élet is. Nem elvesztegetett idő és nem eltékozolt erő, amikor egy ember után kell menni. Nem nagy tömegeknek hirdeti ott Fülöp az evangéliumot, csak egy embernek. És Isten azt mondta: oda menj! Azért az egyért is lehajlok, azért az egyért is elmegyek.

Amikor Jézus Jeruzsálem felé megy, ahol virágvasárnapra készülődnek és már hatalmas tömeg követi őt, azt hallják, hogy valaki kiált Jézus után: Jézus, Dávid fia, könyörülj rajtam! Egy vak koldus ül az útszélen, és Jézus megállítja az egész virágvasárnapi menetet és azt mondja: valaki hív engem, álljatok meg. Hívjátok őt ide. Le akarják beszélni: ó, ez csak egy ember, menjünk tovább. De Jézus azt mondja: nem, álljon meg a menet, és felveszik azt az egy embert, a vak Bartimeust, mert ő kért, könyörgött, és Jézusnak fontos lett ez az egy ember.

Olyan nagy öröme ez. Ha valaki úgy hiszi, hogy az életem árva, ha valaki azt hiszi, hogy az én életemet Jézus számon sem tartja, mi az az Ő nagy népe között, a világ összes népe között? Hirdetem neked és tudd meg, hogy a te életedet Jézus Krisztus fel tudja emelni, *mert neki az egy is kedves*. Hidd el ezt, kapaszkodj bele ebbe, és légy hálás ezért.

A negyedik, ami ebből a történetből üzenet számomra, az, hogy Isten Fülöpöt járatlan útra küldi, de nem járhatatlanra. Hányszor mondjuk: az az út, amire Isten küld engem, járhatatlan. Nem járhatatlan, hanem járatlan — és az teljesen mást jelent. A járatlan úton nem sokan járnak, a járhatatlan út pedig azt jelenti, hogy nem is érdemes elmenni, mert nem járható. Azt láttam meg, hogy ha mi azt mondjuk az Isten által járatlan utakra, hogy járhatatlan, akkor lebeszéljük magunkat a misszióról, a szolgálatról, az ige továbbadásáról. Amikor pedig Istentől elfogadjuk, hogy *járatlan*, akkor engedünk az Ő rábeszélésének. Vajon engedjük magunkat rábeszélni, vagy pedig lebeszéljük magunkat?

Hányszor vagyunk úgy, mi hívők is, hogy valakinek adnánk egy igét, de azt mondjuk: ennek nem érdemes. Hányszor mondjuk: beszélnék neki Jézusról, de a múltkor sem hallgatta meg. Nagyon sokszor lebeszéljük magunkat, hogy ezek az utak járhatatlanok, mert az ő szívéig nincs út. Milyen csalódott az ilyen ember, amikor megtapasztalja, hogy szívesen veszik, és szívesen fogadják az igét. Milyen csalódott lett, és Isten előtt szégyenben marad az az ember, aki le akarja beszélni magát ezekről az utakról.

Egy látogatásomkor valahova be akartam menni. Nyomtam a csengőt, de a szomszéd jött ki, aki a gyülekezethez tartozott, és azt mondta: Ó, oda nem érdemes bemenni. Őket nem érdekli semmi. Ó hányszor vagyunk így, ez falra hányt borsó csak. Vesztegetem az erőmet, az energiámat.

Milyen jó, hogy Fülöp engedett a küldetésnek, mert ő szent küldetésben jár. Nem magánakció ez, mert ha az lett volna, már az elején belebukik. Ez nem partizánmozgalom, hanem Isten által küldött és áldott út, ezért valaki a végén hitre jut. Az ilyen utakra érdemes menni.

A szerencsen komornyik olvassa a Bibliát, de nem érti. Akkor Fülöp odamegy, és azt kérdi tőle: Érted-e amit olvasol? Ezt úgy is lehetne kérdezni: Olvasod-e, amit értened kell? Sokan azért nem értik, mert nem is olvassák. Csofát az, hogy milyen vágy volt ennek az embernek a szívében. Mint annak az angol kislánynak, aki valamikor összegyűjtötte a kis szolgálatból kapott pénzét, hogy vesz egy Bibliát, s kiderült, hogy az összegyűjtött összeg a Biblia árának csak egy töredéke. És elment a lelkészhez, hogy Bibliát szeretne venni. És amikor látta a lelkész, könnybe lábadt a szeme. Ez semmi, ez nem pénz a Biblia árához képest, és odaadta neki a Bibliát. Azután megalakították a Bibliatársulatot, hogy aki nem tudja megvenni a Bibliát, annak is legyen kijelentése, és olvasni tudja.

Ezen a mai vasárnapon, mivel Biblia-vasárnap van, nézzük meg, hol van Isten igéje az életünkben. Mire használjuk.

De milyen ez a komornyik, aki megveszi a Bibliát, mert nem sajnálja rá a pénzét, és olvasni kezdi. És a mi kapcsolatunk ilyen a Bibliánkkal? Ilyen a kapcsolatunk Isten igéjével, hogy egy vágyat hagyj nekem, hogy értsem és kövessem szent igazságodat?

Fülöp odaül mellé, legyőzi előítéletét. Ott van egy fekete, gazdag, művelt ember, és Fülöp szívében nem az van, hogy mit tudok én ennek mondani, mert tud mondani neki nem is akármit. Bár amaz sok mindent tud, sok mindene van, de egy valamit nem tud, és egy valakije nincs, de Fülöpnek ez az egy valakije van, és tudja, hogy az az örök életre elég, Jézus Krisztus ismeretének páratlan gazdagsága. Ezt tudja nyújtani Fülöp.

Ne szégyelld az evangéliumot. Ne gondoljuk, hogy ha valaki nagyon művelt, akkor annak nem tudok semmit mondani. Ne gondoljuk, hogy ha valaki magas beosztásban van, annak nincs szüksége az evangéliumra. Sőt, az a tapasztalat, hogy annál nagyobb szüksége van rá. Mert annál nagyobb az életének a gubanca, a tragédiája, a kuszasága és annál jobban szüksége van a megoldásra, Krisztusra, a bocsánatra, az örök életre, a szabadságra, a békességre, bol-

dogságra. Arra van szüksége, ami csak az Úrnál van, és csak az Úrban vehető igénybe.

Szép ez a mondat: hacsak valaki meg nem magyarázza, hogyan érthetném? Ez a szerecsen komornyik belátja, hogy valamit nem ért. Kevés olyan emberrel találkoztam, aki belátta, hogy valamihez nem értett, valamit nem tud. Mi olyanokkal találkozunk, akik mindenhez értenek, mindent tudnak.

Ez a szerecsen komornyik nem valószínű, hogy országában valakitől segítséget kért vagy tanácsot. Ez sikeres, nagy ember volt, neki dönteni kellett és tudott dönteni, amit meg is szokott, és most azt mondja: valamihez nem értek. Valamit nem tudok. És ott van a szívében a vággyal együtt az alázat is, hogy de szeretném megismerni, tudni. Nem azt mondja: én, aki parancsolok embereknek, akinek a kezem alatt szolgák vannak, aki hatalmas úr vagyok, hanem azt mondja: hogyan érthetném, ha valaki meg nem magyarázza?

Értette a könyvelés minden csínját-bínját, az adókat hogy kell beszélni, mit kell kivetni, de egy valamit nem ért: a Krisztus titkát. Ha valaki nem érti a Krisztus titkát, a kereszt fényét, akkor az nem ért semmit. Minden földi tudomány elvész, minden földi tudomány semmivé lesz. A bölcsek bölcsessége is elvész, de a Krisztus titka, az Isten-ismeret, az örök élet... „Az az örök élet, hogy megismerjenek téged”. A tudományok csak erre az életre valók, de a Krisztus-ismeret, a Krisztus-titok örök életre szól. Ezért semmis az ő ismerete, mert ezt nem tudja.

Fülöp, amikor odamegy, elkezd neki az Írásnak ebből a helyéből kiindulva hirdetni a Krisztust. Fülöp nem tolakodó, nem erőszakos. Bölcs ember. Feltesz egy kérdést: érted-e, amit olvasol? Nem akarja magát ráerőltetni a komornyikra. Megvárja, míg hívja őt. Nem szabad magunkat ráerőltetni erőszakosan emberekre még akkor sem, ha azok keresnek. Bölcsen kell megkeresni azt a kapcsolódási pontot, azt az egyetlen mondatot, ami „kiugrasztja a nyulat a bokorból”. Ami a lényeg, amin elindulhat egy beszélgetés, amin keresztül kapcsolat indulhat el, kérdezhet valaki, és tudsz rá válaszolni.

Vigyázzunk arra, hogy soha ne nézzük le azt, aki még a Bibliának az ismeretében nem ott van, ahol mi. Hajlamosak vagyunk rá, hogy bennünket az ismeret gögössé tegyen, amit sok év alatt megismertünk, dacossá tegyen, és felsőbb lénynek tartjuk magunkat.

De ami Fülöpnek evidens, ami magától értetődő, az a komornyiknak nem. Ezért mondja el neki. Nincs benne lesajnálás, lenézés, hanem türelemmel oda fordul mások felé.

Lehet, hogy valaki téged is vár, hogy mellé ülj, hogy elmagyarázd neki a Krisztus titkát. Lehet, hogy valaki téged is vár, akiről nem is gondolnád, hogy vágyik a szíve, hogy mellé ülj és az Írásnak ebből a helyéből kiindulva hirdesd neki a Krisztust, a Szabadítót, az Isten Bárányát. Akiről Ézsaiás jövendölt talán a legszebben: mint juh vitették mézárszékre, és mint bárány az ő nyírója előtt néma.

Fülöp nem türelmetlen tanító, hanem szelíd, engedelmes eszköze Istennek. És amikor elérnek a vízhez, azt mondja a komornyik: „Íme, itt a víz! Mi akadályozta annak, hogy megkeresztelkedjem?”

Most így fogalmazom: ha valakinek felragyog a Krisztus, ha valaki megér-  
ti Isten ígétét, annak mindig van következménye. Ez az ember is megértette  
Isten ígétét és lett következménye. Meg akar keresztelkedni. Belátta azt, hogy  
ő bűnös, tisztulásra van szüksége. Ha valaki megérte Isten ígétét, annak legyen  
következménye.

Mi már jártunk a víznél, nem kell újból megkeresztelkedni, de ha Isten ígé-  
jét értjük, akkor lesznek következményei. Akkor újból és újból odatalálunk Meg-  
váltónkhoz. Akkor Őt szolgáljuk. Ha értjük Isten ígétét, akkor az lesz a követ-  
kezménye, hogy megyünk a misszióba. Igen, én is mellé akarok ülni a munka-  
társamnak, a szomszédomnak, a barátomnak, és elmagyarázni neki a Krisztus  
titkát.

Amikor Molnár Mária megértette, hogy neki ki kell mennie a külmisszió-  
ba, akkor azt az ígét kapta: „Engem várnak a szigetek”... Isten nem mindenkit  
küld el olyan messzire, van, akiket közelre akar csak küldeni. Fülöpöt is a Je-  
ruszálemből a Gázába vivő útra akarta vinni, amely néptelen. Valahol azt ol-  
vastam, hogy két út volt, az egyik a kereskedők karavánja által járt népes, za-  
jos út, a másik néptelen, pusztaság út. De ő ott akart menni, hogy nyugodtan ol-  
vashassa az ígét.

Hányan várnak esetleg téged is. Vár a házban valaki, a kollégiumi szobá-  
ban valaki, vár valaki, egy elveszett élet, akinek a szívében ott van az Isten ál-  
tal felgerjesztett vágy, a keresés, és kellene valaki, aki elmagyarázza neki a Krisz-  
tust. Aki hirdeti neki az ígét, aki megszólítja, mert hálás valakiért, aki neki is  
hirdette a Krisztust. Az ő élete mellé is odaült valaki.

Én azért állok itt, mert az én életem mellé is valaki odaült. Egyszer a te éle-  
ted mellé is odaült valaki, és megkérdezte, hogy érted-e, amit olvasol, vagy ol-  
vasod-e, amit értened kell? És elvitt a Krisztushoz. Legyen hálás a szíved, hogy  
te is másokat Krisztushoz vezethess.

### ***Imádkozzunk!***

Hálás a szívünk, Urunk, hogy ez a szerecsen komornyik megtalált téged.  
Hálás a szívünk, hogy rendezted az ő hitre jutását. Köszönjük, hogy volt ebben  
segítség, és Fülöp, mint engedelmes eszközöd, otthagya a samáriai ébredést,  
elment a járatlan útra, amely lemondással járt.

Köszönjük neked, Úr Jézus Krisztus, hogy te is eljöttél erre a járatlan út-  
ra. Otthagytad a menny dicső honát, hogy széttörhessed rabbilincsünk, hogy  
hintsél az éjbe sugárt. Te is eljöttél, Urunk, és odaálltál az egész világ mellé, és  
a Golgota kereszttjén beteljesedett Ézsaiás próféta írása.

Köszönjük, hogy attól kezdve fel lehet nézni a megvalósult, beteljesedett  
prófécia ígéretére és igazságára, és benned láthatjuk üdvösségünket. Megáll-  
hatunk lélekben mi is újból-újból a Golgotánál, ahol áldássá lesz az átok, ahol  
megbékéltet a kereszt, hogy el nem múló boldogságunkat és békességünket ott  
keressük.

Bocsásd meg, Urunk, hogy kényelmes hívő életet szeretnénk élni. Bocsásd  
meg, ha csak együtt lenni szeretünk, táplálkozni, mint ahogy Fülöp is szerette

## KÜLDETÉSBEN

a samáriai ébredést. Bocsásd meg, hogy kevésszer vállaljuk a lemondást, a járatan utakra való menetelt. Sokszor félünk a visszautasítástól, a gúnytól. Szégyellünk téged az emberek előtt.

Könyörülj meg, Úr Jézus, hogy vallást tegyünk rólad, hogy te is vallást tegyél rólunk a mennyei Atya előtt. Hálaadással köszönjük, ha mi is azt mondhatjuk: igen, valaki mellém is odaült, valakitől én is hallottam az evangéliumot. Légy áldott értük.

Köszönjük, Urunk, hogy kezedbe tehetjük betegeinket. Kérjük, könyörülj rajtuk, erősítsd hitüket, üdvösségük eszközét. Akik súlyos állapotban vannak, különös kegyelemmel és szeretettel vedd körül. Köszönjük az őket ápoló kezeket, életeket.

Áldd meg azokat, akik az elmúlt héten is gyászt hordoztak, vagy a héten szeretteiktől búcsúztak, Urunk. Kérünk, adj nekik vigasztalást, élő reménységet, hogy vallhassuk: Jézus él, mi is élünk, a haláltól nem félünk, mert Krisztus meghódította ama félelmek királyát, megnyitván sírjának száját.

Kérünk, kísérd lépteinket a jövő héten is munkánkban, családuknban, szeretteink között, és mindenütt, amerre járunk és kelünk, hadd legyünk a te hírnökeid, Urunk.

Ámen.

398.

*Hatton J., 1793.*

Úr lesz a Jé-zus min-de-nütt,  
Hol csak a nap-nak fé-nye süt,  
Úr lesz a mesz-sze ten-ge-rig,  
Hol a hold nem fogy s nem te-lik.

2. Őneki mondjunk hő imát, Díszítsük azzal homlokát, Jó illat legyen szent neve, Minden napon dicsérete.

3. Országok, népek és nyelvek, Ő dicsőségét zengjétek, Gyermekek hangja hirdesse: Áldott a Jézus szent neve!

4. Ő királysága hő áldás, Ott van a felszabadulás, Fáradtak ott megnyugszanak, Ínségesek megáldatnak.

5. Minden teremtés dicsérje, A Király Krisztust tisztelje; Angyali ének zengjen fenn, S mind e föld mondja rá: Ámen.

*Watts Izsák, 1713.*